

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑ

Τὸ δέ στρο τοῦ τυράννου επειδὴ δύσι τοῦ. Ὁ Πασόμετης καὶ ἡ περιπέτεις τοῦ. Ἡ πολιορκία τοῦ Ἀλῆ Πασσά. Ὁ Σελήνη Τσάμης μὲ τὸ χακίμητο φωνάρι. «Θά γίνουμε ὅλοι στάχτη!...». «Τὸ πονηρὸ πουλί ἀπὸ τὰ νύχια πιλνεταῖ». Η Ελή ἐπική συμπλοκή. Στό Μεναστήρι τῆς λίμνης. Τί εἰδαν τὰ μάτια, τῆς Κυρά-Βεσσιλικῆς. Τὸ κεφάλι τοῦ Ἀλῆ Πασσά.

Ο ἄλλοτε ληγυπτής τῶν Ἡπειρωτικῶν βουνῶν, ὁ περιβόητος Ἀλῆ Πασσᾶς, ἀφοῦ ἀνέβη στὴν κορωφὴ τῆς δοξῆς καὶ τοῦ πλούτου, ἀ-
φοῦ εἶδε τὸ παράνομο κράτος τον' *υ* ἀναγνωρίζεται δχι μόνον ἀπό
την Ὑψηλὴν Πύλην, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις ἡ-
ροῦ ἐλαφεῖς αὐτογάρωφες ἐπιστολὰς τοῖς Μεγάλους Ναπολέοντος και-
τικοῦ ἀρχηγῷ μὲ τὴν ἔπιστεψιν τοῦ λόρδου Βύρωνος, ἣντας γραφτὸν νὰ ἤρ-
το ἀστροῦ του νὰ γέγονῃ πρὸς τὴν δύσιν Βριτανώμαστε στὸ 1821. Ἀπό
πολλὰ κρύσια οἱ πολινάριμοι στὴν Κωνσταντινούπολι τὴν έχθροι οἱ
Ἀλῆ Πασσᾶς ἐξαλλιερεύσανταν τὸ σπόρο τῆς δυσμενείας, δ ὅποιος δὲν
ἄργησε νὰ φρωτώσῃ. Ή ἀδίκειες καὶ ή καταδιοίξεις τοιν τυράννου
εἶχαν ἀναγάγειν πολλοὺς Οθωμανοὺς καὶ Χριστιανοὺς τῆς Ἡπειρου
καὶ Θεσσαλίας νὰ καταβάγονται στὴν Οθωμανικὴ πρωτεύουσα γιὰ
νὰ ἀπαλλασθοῦν καὶ ἐγρήγορσιν ἀπὸ τὸ Σούλτανον ἀποτατάσσων.
Ἐκεῖνος ὅμως τοῦ δύοντος τὰ παθήματα ἐσήκωσαν ἀληθινὴ τρικυμία
κατὰ τοῦ Ἀλῆ ήταν ὃ μπονόδε χρήσθος του Ισμαΐλη Πασσοπετε-
τῆ περιττεύεις τοῦ σπαραγιοτοῦν ἀντὸν ἀποτελοῦν δύολην ιμιθι-
στόρημα. Τέλος, κατὰ τὸν Ιούλιον τοῦ ἴδιου ἔτους ὁ Σούλτανος
ὑπέργονα τὸ Χάτι Σιερίφ (Μαντοζοπαρό Λιάταγμα) ποὺ ἐχίρηπε
τὸν Ἀλῆ Πασσᾶν πι ὁ ί θ, δηλαδὴ ἔχθρον τοῦ Κράτους, ἀν-
έντος σαφάντα ήμερων δὲν παρουσιαζότανε στὴν Κωνσταντινούπολι
ν' αὐτολογιθῇ «ενώπιον τοῦ χρυσοῦ κατοψίλιου τῆς Πύλης τῆς Εὐ-
τυχίας» δύος ἐλεγε τὸ Λιάταγμα μὲ τὴ στοιχεώδη ἀνατολίτικη φρα-
σεολογία του.

Στὸν Ἰσραὴλ Πασόγυπεν ἀνέτέθη ἡ ἐξτέλεσις τοῦ Διατάγματος ὃ δοῖς μὲ λιχνώδες σπρατιούντα δινάμενος ἐξετράπανε εναντίον τοῦ Ἀλῆ, ἀλλὰ χωρὶς θετικὸν ἀποτέλεσμα. Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη βλέπουσα τὴν ἀνικανότητα τοῦ σπρατάρου τούτου, ἀπεφάσισε τέλος νὰ τὸν ἀντιταστήσῃ μὲ τὸν Διοικητὴν τῆς Πελοποννήσου, τὸ δοματήριον Χουραΐτ. Ὁ σπρατάρος αὐτὸς ἔγινε στενότερη τὴν πολιορκία τῶν Ἰουαννίνων καὶ σιγά — σιγά ἀνάγκαιος τὸν «γριμῶν λέοντα τῆς Ἀλβανίας» (εἴστι ἀπιλορούσσαν οἱ Γάλλοι τὸν Τύραννον!) νὰ σπριφογυρίζῃ σάν θηρίο μέσα στὸ ςκούρι του, δηλαδὴ στὸ Σεράγιο τοῦ τόντον Αιδημαρτσίου. Στις ἐπινειλμάντες προτάσεις τοῦ Ἀλῆ, ὁ Χουραΐτ ἀπαιτοῦσε τὴν παραδόσιον αὐτοῦ καὶ τῶν φρουρίων ἄνευ ὄφου. Κατὰ τὰ τέλη Νοεμβρίου 1828 ὅλωλη ἦται Ἀλβανίκη φρουρά τοῦ Ἀλῆ, ὑπὸ τὸν Γρέζηρν ἀρχιγόνον Χαροὶ Γιάσαρα, εἰχε πουλήθει στὸν πολιορκητὴν καὶ εἶχε αὐτούσολησει στὸ σπρατοπέδο του. Ο Ἀλῆς ὅταν ἔμαιε τὴν προδοσίαν αὐτῆς ἀπογοντεύθηκε, εγγυετέλευτη τὸ Φροντιστὸν τοῦ τόπου τηρήσατο στὸ σεράγιο του τοῦ Ἱτσ Καλέ, μὲ 70 μόνον ἀντρες ποὺ τοῦ ἔμειναν πιστοὶ καὶ κλειστήρες μέσα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐποψήστει μιᾶς τετού διανεγκατεστασίας, είχε συγκεντούσει στὰ ἔποιγμα δομάτια του Σεράγιου πολλὰ βαρέλια μιτιαφόντι (ἴσως ἐπάνω ἀπὸ χίλια) καὶ ὅλους τοὺς θηραπούοις του στὰ επάνω διαμερίσματα. Συγκοινωνοῦσαν δὲ καὶ αὐτές ἡ κεντρικὲς τιμοτιταποθήκης τοῦ Φροντιστοῦ μὲ τὸ μέρος τοῦτο διὰ μαζών, ἕποντον. Στὸ διαιρεούματα λοιποῖς αὐτά κατέφυγε μὲ τίς γυναικές του, τοὺς ίδιωταρέους στήσετες του, τὴν ἀγαθημένη του Κνοά — Βασιλικὴν καὶ τὸ Θυμάσιο Βάγια.

Κοντά στό σωρό τῶν βαρελίων μὲ τὴ μπαρούτη (ποὺ ήταν ψωτή γιὰ νὰ πετάχῃ στὸν ἀέρα ὅταν τὰ Γιάννενα καὶ τὸ κάστρο τους μαζὶ) ὁ Ἄλιξ ἔβαινε φυλάκα τὸν πιστὸ καὶ ἀμφοτιμένον οπλάριον, τὸν περιόρθιο δῆμο Σελήνη Τσαμῆ. Ο Σελήνη ἔστεκε πάντας εἰς τὸν εὔρος τοῦ κυρίου νὰ φέρει στὴν μπαρούτη! Καὶ ὅπος Λέανδρος τοῦ θεούτη Νερούστιας ὑπέστησε τὸν Ἄλιξ μῆτρα σταθεροῖ:

Φωτιά θὰ βάλω κι' ἀς καρῦ, φωτιά κι' ἀς γέρω στάχτη
Νὰ μή με πιάσουν οἱ δύτοι καὶ βγάλουν τὸ ἄγα

*Αμα δο Χουρσιτ εἴμαιθε, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ήρθην ἀπὸ τὸ Φρούριο, τὴν ἀπελπιστική ἀπόφασι τοῦ 'Αλῆ, ἀπηγόρευε οὐ μέσως σέ δῶλους τὴν εἰσόδο στὸ Φρούριο. *Ἐτσι, ἐνῷ ἡ πότες τοῦ Φρούριου είμεναν τρεῖς δόλάληρος μέρος δοθάνοντες, κανεὶς δὲν ἔμπαινε οὔτε ἔβγαινε. Τὴν τρίτη μέρα ο 'Αλῆς ἐξήτησες ἀπὸ τὸ στρατάρχη νὰ τοῦ στείλη ἑναν πιστοῦ του ἀνθρώπου, για νὰ τοῦ κάνῃ σπουδαίωτας ανακούνσσεις. 'Ο Χουρσιτ τοῦ ἔστειλε τὸν Πεσκόδαγά του, δο οποιούς προσῆλθε στὸν 'Αλῆ με δύο μόνον ὑπηρέτες και μὲ διάφορα τρόφιμα ως πεσκέπια. 'Ο 'Αλῆς τὸν περιέφερε στὰ ημέρα, τοῦ ἔδειξε τοὺς θησαυρούς, τὰ βαρελία, τὸν Σελήμ με τὸ ἀναμμένο φανάρι (τὸν ἄγγελον τούτον τὴν καταστοφῆς) και τέλος εἶπε :

— Νὰ πῆς στὸν ἄφεντη σου ὅ,τι είδες. "Αν κάνει πῶς μπαίνει στὸ Κάστρο, θὰ βάλω φωτιά στὸ μπαρούτι και θὰ γίνουμε ὅλοι στάγητι !

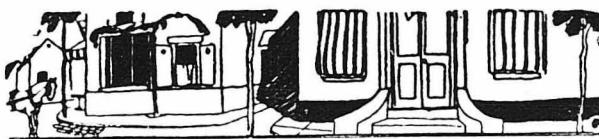
Καὶ ἐπρόσθετε ὅτι τότε μόνο θὰ δεχότανε νὰ παραδώσῃ τὸν

O Αἰγαῖοι Ηλεοντίς

Αλλά ξέλος δὲν ὑπῆρχε γιὰ τὸν ἀποστάτη. Τὸ δεῖλι τῆς ἴδιας ἡμέας, οἱ στοκατοφύλακες τοῦ Ἀλῆ τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι πολλὲς βάρκες γεμάτες απὸ στρατιῶτες ἔρχονται στὸ νησί. Ὁ Ἀλῆς στὸ ἥπατο ἀπονομᾷ κατέληψθη ἀπὸ τὸν τόμο, διέταξε τοὺς πιστοὺς του νὰ ἐποιηστοῦν πάντα τοσούτες καὶ βάριες μὲ ἀμορφά.

Μετά μίας δημοπλάκας μημένης συνοδεία σφραγιστων φάνηκε κοντά στο Μοναστήρι. Μπροστά έβαδίζει ό υπαστυπής του Χονδρού. Ο Κιονέ Μεχμέτ Πασάς, πρατώντας άναστρο τόν στη θήβας του πάντοποιον φιλιάνι τού δέσποιντος τόν θάνατον τού 'Αλη Πασά και τήν δημευσιάν τής περιουσιάς του! Πλάγιο έβαδίζει ό Καρφτάν 'Αγας... 'Η συνοδεία ειμάστησε στήν ανήλικη τής Μονής άπό την άνατολική πόρτα. 'Ο 'Αλης τριγυρισμένος άπο τούς σωματοφύλακάς του στεκόταν στόν ξύλινη εξώστη (τ ή ν χ ο ε β β ι τ α) τῶν δομών τίσιων. 'Αμα είδε τή συνοδεία νά μπανγι, δέσταξε μεθ βροντώδη φωνήν νά μήν προχωράσθη κανείς αν δεν βεβιωθεί πρώτα με τά ίδια τον τάμια τη γράφει τό φιλιάνι. 'Αμέσως ό Μεχμέτ, προχωρώντας λιγα βήματα, άνεβηκε τή μικρή σκάλα και παρασκολουθούμενος άπο μόνο τον Καρφτάν 'Αγα, μήλησε στόν 'Αλη με τόλμη: Τοῦ δεξείς τό χρυσοπόδητο φιλιάνι και τόν έσυμβολέψει νάντοταχθή σάν πιστός Μουσούλμανός στήν 'Υψηλή προσταγή. Δεν έπρολιθε ίδιος νά τελειώσῃ και ο 'Αλης έσήκωσε τό πιστόλι του και έπιρροβόλησε, άλλα κροις έπιτυχη. 'Αμέσως ίδιος άντεπυροβόλησε και ο Μεχμέτ. 'Η σπαῖδα βρήκε τόν 'Αλη στο άστιστερο χέρι. 'Έπειτε άμεσως άπάνω του, τόν έσφιξε μέσα στά δυνατά του μπράτσα και' έφωνάξεις στό σύντεροφό του Καρφτάν 'Αγα νά χτυπήση. 'Ο Καρφτάν προβάει τό σπαθί και δίνει φερθεό χτύπημα τού 'Αλη, θά τόν έσκοτωντε δέ βέβαια, αν τό σπαθί δέν άπαντούσε τόν ξύλινο στύλο

ΑΠΟ ΤΙΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Ρουσσώ πρὸς τὴν κ. Κύντενο

Γενεύη 31 'Οκτωβρίου 1757

Γλυκεύα μου και θελκική μου Σοφία,

"Άν και είμαι άρρωστος και περιέλυτος μέχρι θυνάτου, δεν μπορώ να πάω πάω η διαμονή μου έδω είναι έντελως δυσάρεστη. Σέ υπηράμα πάντα, δεν σ' έχω βγάλει ούτε μιά στιγμή απ' τό νοῦ μου. Μακριάν άπο ούλους τους ούληρους, από την τύχη του μάταιου κόσμου, έδω πού βρισκομαι, αισθάνομαι περισσότερο άπο κάτις άλλη φορά, πόσο υπέρτατη αρετή, πόσο θειά χαρά, είναι ή άγαπη, ή άγκυρα.

"Οπως σου έλεγα και άλλοτε, δεν έρωτας καθώς και ή άληθινή, ή πραγματική φιλία, δεν έχουν άλλους νόμους. παρά μόνο τόν άνωτερο νόμον τον αισθήματος.

"Ω! άγαπηρική μου Σοφία. "Ο, τι δήροτε και αν αισθάνομαι έδω τώρα, σ' αυτές τις πραγιές και άρρωστες ημέρες μου, ένα μόνο πρόσωπο ζητά: Νά μ' άγαπας.

Δέν πούθ' ίτσοπ' απλό απ' αυτό τό αίσθημα της άγαπης σου, που είναι γεμάτο άπο αφέλεια, από άγνότητα, από ζωή.

Γράψε μου και παρηγρόρησέ με τώρα, σ' αυτές τις στιγμές πού περνώσα σ' αυτές τις ημέρες που πονεί η ψυχή μου και βρύσεις και στην πονώντας μου στην ψυχή μου, για νά μπορέσουν οι θλιβείς και τὸν δυό μας, έτσι ένωμενες όπως θάνατοι, νά γίνουν πρηγή ήδοντης και ή ζωή μας έτσι νά μείνη με τοὺς δεσμούς μας άμοιβαίας άπιστοσύνης.

"Έτσι μόνο σε σκέπτομαι, έτσι μόνο σε νοσταλγῶ, άγαπη- μένη μου.

Και τώρα σ' αφήνω, περιμένοντας γράμμα σου.

"Υγίανε, Σοφία μου, άγαπητή μου και θελκική ψυχή της άγα- πης μας.

Στὸν φίλο μας, Σαιντ—Λαμπτέρ, δόσε τοὺς πιο τρυφερούς χαι- ρετισμούς μου.

Ποτέ, στη ζωή μου δέν θά λησμονήσω, πώς και οι δυό σας, μ' έμάδατε νά έκπιω και νά γνωρίσω περισσότερο τὸν θαυτό μου.

"Έτσι μὲ τὴν άγαπή σου καὶ έκείνος μὲ τὴν συντάθεια και τὴ φιλία του.

Δέν θά σε λησμονήσω ποτέ,
άγαπημένη μου Σοφία.

Ιωάννης Ρουσσώ

ποὺ υπερβιώσταξε τὸ πρόστεγον τοῦ ἔζωστου. (Μέχρι ποὺ 20ετίας διε- κόνετο στὸ ἔζολο ή βαθεῖα τομῇ ποὺ ἔκανε ή σταθιὰ ἔζενη.)

Τὴν ἴδια στιγμὴν ὁ σωματοφύλακας τὸν Καφτάν 'Αγα, ἄλλα και αὐτὸς ἔπεισε ἀμείσως νεκρός, ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μεχμέτ Πλασσοῦ, ποὺ πυροβόλησαν ἀπὸ τὴν αὐλή! Γάλ λίγες στιγμές δέν ἀπούντε κανεὶς παρὰ πυροβολισμούς, βρισιές και πατάρες. Ο Μεχμέτ και ὁ Ἀλῆς ἀποτελούσαν ἐναὶ σύμπλεγμα ἀνθρώπων που ἐπάλευναν ποὺς νά ἔστοντο τὸν ἄλλο, και κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νά τοὺς πυ- ροβολήσῃ, γιά νά μή σπασθεί και τὸ δικό τον κινίο. "Ετοξέαν λοι- πόν και τοὺς ἔχρισταν. Οι σοματοφύλακες τοῦ 'Αλῆς ἐτράβησαν τὸν κύριο τοὺς στὸ δοματίο, και οἱ τὸν Μεχμέτ στιγμὴν αὐλή. Αρχισε τότε δεινὴ πολιορκία, ἀγνία σφραγῆ. Τέλος οἱ στρατιῶται τοῦ Μεχμέτ ἀνε- ξάνηψαν τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὄπιον ήταν τὸ δωματίο τοῦ 'Αλῆς, μετάπιαν μέσα και ἀρρισταν νά πυροβολοῦν ἀσκό- πως τὸ ἔζωλο ταβάνι. Μιά σφαῖδα βρήκε τὸν 'Αλῆ στην κοιλιά. "Ο Τύμαννος κυλίστηκε χάμιον αιώνιστος και στριφογύριζε σὰ φειδί. Μέ σθυμην φωνή λεπτού στὸ Θανάση Βάγια :

— Τρέξε γοήγορα, Θανάση μου, τρέξε και σκότωσε τὴν Κυρά Βασιλική. Νά μή την χαρφίσῃ ἄλλος!...

"Άλλ' ὁ Βάγιας, ἀντί νά κάμη αὐτὸς, ἀνοίξε τὴν πόρτα και ἔκά- λεσε τοὺς πολιορκητὰς ν' ἀνέρουν. Τὸ δωματίο γέμισε ἀπὸ στρα- τιῶτες και ὁ Μεχμέτ ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ 'Αλῆ Πασσᾶ, τὸ δόπιον ἔδειξε ἀπὸ τὸ πράσινο στοὺς ενύρισκομένους στὴν αὐλή. — "Ο ἀποστάτης ἀπέθανε, φάναξε ὁ Μεχμέτ. Ζήτησε ὁ Σουλτάνος Μαχ- μούτ!...". — "Πολλά τὰ ἔτη του!.., ἀπήνησαν οἱ στρατιῶται. "Ε- πειτα ἐβάλανε τὸ κεφάλι τοῦ Τυράννου σ' ἓνα χρυσό δίσκο και μὲ φωνές και φιλοδωρήματα ἀπὸ Χριστιανοὺς και Τούρκους. "Ετοι ἐφύα- σαν και στὸ σπίτι τοῦ Μητροπολίτου Ιωαννίνον, ὃ δόπιος τὴν ὥρα ἔζειν δειπνοῦντες με τοὺς προύργους Δημ. Αθανασίου και Α. Δρό- σον. "Η συνοδεία ἀνέβησε γοηγούς τη σάλα, μπήκε στὴν τραπέ- σα και ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ κρατοῦσε τὸ δίσκο τὸν ἀκούμπτησε στὸ τραπέζι. "Ετράβησε τὴν πράσινη τούχα ποὺ σκέπταξε τὸ κεφάλι και ἔδειξε υδραμβετικῶς τὸ ἄδυλο λείψανο τὸν Τυράννου. "Ο Μητροπο- λίτης ἐστηκώθη δύνθιος, ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ και είπε :

— "Ο Θεός τοῦ ἔλεοντος και τῶν οἰκτιμῶν ἀς συγχωρήσῃ τὴν ψυχήν του!..."

"Άλλ' ὁ ἀξιωματικὸς ηθελε και τὸ μπαξίσι του. Και ὁ Μητροπο- λίτης τοῦ ἔδωσε ἔνα πουγγί γεμάτο χρυσά νομίσματα.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΛ ΜΑΝΤΕΣ

Ο 'Αχόδ ήταν πολὺ πλούσιος βισσός στὸν κάμπο. Η γυναικα του, μιὰ ζεστή μέρα τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀφοῦ ἀκούμπησε καταγῆς τὴν στάμνη της ποὺ εἶχε γεμίσει στὸ πηγάδι, ξαπλώθηκε κατὼν ἀπὸ ένα δένδρο στὴν χώρα τῆς Βιηθνίας, ἀποκοινήθηκε και είδε ὅτι ονειρού. Στὴν ἀρχή τῆς φάνηκε πώς τὴν ξυπνοῦσαν και πώς ὁ 'Αχόδ τῆς ἔλεγε :

— Γυναικα, ἔλα ζύπνα! Στοὺς ἐμπόρους τῆς Σεγγόρ, πέροντι, πούλησα ἔσατο ἀρνιά, και ἀρώμη μοῦ χρωστάνε τὰ χορήματα. Μά η Σεγγόρ εἶνε πολὺ μαρούνα και εἶνε πολὺ βαρειά τὰ γηράματα. Ποιὸν μπορούσα νά στείλω γιὰ νά μην πάω ἔγω; Σπάνιο πόργμα εἶνε ὁ πιστός και προσεχτικὸς ἀνθρωπός. Πήγανε εσύ και ἔζητησε τους ενενήντα άργνα.

— Ή γυναικα δέν ἔφερε καμιάν αντιόρησην δέν μιλησε οὕτε γά- δηριο, οὕτε γιὰ τὸ φόρμα ποὺ εἶχε.

— Διάταξε κύριε τὴ δούλη σου, φιλούμενο μόνο. Και ὅταν δείχ- νοντάς της πορὸς τὰ δεξιά τῆς είπε ἔκεινος :

— « Απὸ κεῖ εἶνε δὲν δόρμισα, ἐπήρησε αὐτὴ ἀμέσως ἔνα μάλλινο σάλι και ἔζεινήησε. Ο δόμιος ήταν δύσβατος και τόσο μυτερές ἡ- συν οἱ πέτρες που τὰ ποδιά της γεμίσαν αἵματα και δάκρυα ἔγε- μισαν τὰ μάτια της. Ως τόσο ἐπερπάτησε δηλα τὴ μέρα και τὸ βράδυ περπατούσε ἀπούη, χωρὶς ν' ἀπούη τίποτε και τίποτε νά βλέπει, ὅταν ἔξαρψα, μεσ' ἄπ' τη σκοτη, κάποιος μὲ ἀγρια φωνὴ δημητρεῖ, τῆς ἔφορε τὸ στόμα μὲ τὸ κέρι, ὃς σαν δαιμονισμένος τῆς ἀρπάζει τὸ σάλι και ἔγινε ἀφαντος ἀφοῦ τῆς ἐμπτήσει κατάστηθε ἔνα μαγανό.

Τ' ονειρο, τὴν στιγμὴν αὐτὴν ήταν τόσο τρομερό, ποὺ τὴν ἔξυ- πνησε. Ο ἄνδρας της ήταν ὁ δόμιος μπροστά της.

— Στοὺς ἐμπόρους τῆς Σεγγόρ, τῆς είπε, πούλησα ἔσατο ἀρνιά και ἀκόμη μοῦ χρωστούνε τὰ χορήματα. Μά η Σεγγόρ εἶνε πολὺ μαρούνα και πολὺ βαρειά τὰ γηράματα. Ποιὸν μπορούσα νά στείλω γιὰ νά μην πάω ἔγω; Σπάνιο πόργμα εἶνε ὁ πιστός και προσεχτικὸς ἀνθρωπός. Πήγανε σύ και ἔζητησε τους ενενήντα άργνα.

— Ή γυναικα είπε :

— « Ο κύριος μου μιλήστησε. Είμαι εποιημ.

— Εφόνωσε καπότιν τὰ παιδιά της, ἔβαλε τὰ χέρια της ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ πρωτότοκου, ποὺ ήταν γαρά νά τὸν βλέπῃς, φιλησε στὸ μέτωπο τὸ μαρφότερο, και ἀφοῦ πήρε τὸ μάλ- λινο σάλι της, ἔζεινήησε.

* *

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ο ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΟΟΥ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναικα γεννιέται μιαζι μὲ τὴν εὐτυχία, τὴν ὅποιαν ούμως δέν κατορθώνει ποτὲ νά τὴ δώσῃ στὸν ἄνδρα.

Οταν μιὰ γυναικα είνε ούμορφη λέμε δητεί εἶνε ἀνόητη, δητεί εἶνε καλή και δητεί τού τὴν τύχη νά είνε μόνον καλή, τότε δυστυχώς δέν γίνεται πιά λόγος γι' αὐτήν.

Οσο περισσότερο αγαπά κανεὶς μιὰ γυναικα τόσο λιγότερο τὴν καταλαβαίνει και δησ περισσότερο τὴν λιγό- τερο τὴν ἀγαπ-

— Μιλάτε πάντοτε γιὰ ἔ- φωτανέ τὶς γυναικες, ἀλλά ποτὲ μὲ τὴ γυναικα σας

